

Taposva, sírva, kergetőzve

Fotó: Kővágó Nagy Imre

Egyirányú út - Polgár Csaba, Szandtner Anna

Nyilvánvalóan mindenki maga felel a tetteiért, azokért senki és semmi más nem kérhető számon, csak mi magunk. Szabad ország, szabad döntés, szabadság, mindenki a maga ura, saját sorsának önálló kovácsa, egy szabad országban pedig a törvények ismeretében mindenkinek van módja mérlegelni, hogy mit tesz meg és mit nem. De most képzeljünk el egy olyan szabad országot, ahol szűkülnek a munkalehetőségek, romlik a közbiztonság, burjánzik a korrupció és megfeneklett életek frusztrált viszonya adja a társadalmi szövetet. Egy ilyen országban könnyen megtörténnek olyan esetek, mint ez is.

Egy postáslányt kiraboltak ismeretlen tettesek, és mivel a nap elején járt, és még csak Marika nélinek adta oda a nyugdíját, majdnem másfél millió forintot zsákmányoltak a támadók. A kihallgatás során azonban egyre kuszább lesz a lány vallomása. Közben megismerkedünk a barátjával és a kihallgató tiszttel is. A lány és a fiú tényleg szeretik egymást, de a srác nem tud mit kezdeni a sikertelenséggel és azzal, hogy végtére is vesztes, így az egyetlen kiútnak a kamionsofőrködés tűnik, valahol külföldön. A szerelem viszont önző egy dolog, nem szereti a távolságot. Ha pedig a távolság egyetlen ellenszere a pénz, akkor valahonnan szerzeni kell. Igen, a történet nagyjából az lesz, ami most mindenkinek a lelki szemei előtt ott lebeg. Nagyjából.

Fotó: Kővágó Nagy Imre
Egyirányú út - Szandtner Anna, Thuróczy Szabolcs

Ránk egyszerű, ám annál hatásosabb szerep vár a történetben. Függetlenül attól ugyanis, hogy épp a rendőrségi kihallgatás egyik epizódját, vagy a fiatal pár életének egy-egy részletét látjuk, olykor hozzánk intézik szavaikat a szereplők, és ennél nem is kell több ahhoz, hogy az interakció megszülessen: esküdtek vagyunk egy egyszerű, de annál bonyolultabb történetben. Egyszerű, mert Bonnie és Clyde Miskolc-külvárosi kiadása az első pillanattól kezdve átlátszó és bukásra van ítélve, és bonyolult, mert a három ember komplett körtünetet körvonalaz. Polgár Csaba mindent belepasszíroz figurájába, ami huszoniksz év sikertelensége során felgyülemlett egy jóra való, ambiciózus, de teljesen kapaszkodók nélküli emberben: frusztrált, agresszív, de nem erőszakos, rendesen akar élni, ennyit szeretne. Szandtner Anna a lányból egyszerű, naiv, de céltudatos teremtést csinál, akinek valóban egyetlen célja az, hogy a fiú mellette maradjon, tényleg nincs élete a párkapcsolaton túl, és az, hogy nem hajlandó a *bukót* rávenni frissen mosott hajára, nem öncélú szépélgés, hanem egyszerű, hétköznapi tetszeni akarás. Thuróczy Szabolcs a kissé katatón, a helyzetet első blikkre átlátó, a kihallgatást profin, de nem lelketlenül levezető rendőre mögött ugyancsak ott van az a bizonyos kisreál, ami ma Magyarországon nem a boldog, kiegyensúlyozott élet szinonimája, hanem az ideákat és reményt vesztett kisember mindennapi kálváriája. Ezt pedig Thuróczy már-már lírai minimalizmussal, megszállott nyugalommal, kristálytisztán játssza.

Fotó: Kővágó Nagy Imre
Egyirányú út - Szandtner Anna

Kovács Dániel rendező pedig megteremti a kapcsolatot a három figura között, és hiába a nagyon személyes jellege a történetnek, Tasnádi István íróval és Róbert Júlia dramaturggal elsősorban nem történetet mesélnek, nem sorsokat mutatnak, hanem annak adják egyszerű, manírintes lenyomatát, hogy milyen egy *rendezetlen* országban boldogulni, amelyik nem adja meg a szükséges kapaszkodókat ahhoz, hogy racionális döntéseket hozzunk. És bár magának az előadásnak az első harmada igen lassú, és az *in medias res* felütés miatt igen nehezen követhető, amikor fel tudjuk már venni a fonalat, akkor már minden megy a maga útján – helyre kerülnek a lány túldramatizált gesztusai, mindent megkérdőjelez az önbizalom totális hiánya, és ott lebeg az egész történet fölött a *ma* és a *mi*. Már csak egy hatásos véget kell találni az előadásnak, és akkor végképp nehéz lesz nem foglalkozni azzal, ami ebben az alig egy órában történt. Mert az EDDA *Egyirányú útja* csak a felszíne ennek az egésznek, az előadás ennél szerencsére sokkal, de sokkal több.

Zsedényi Balázs, 7óra7.hu, 2012. december